

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobců: a) **Ing. P. K.**, narozený X
b) **G. K.**, narozená X
oba bytem X
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: I. **E.D, s.r.o.**, IČO X
sídlem L. 1873/36, X B.
II. **M. Z.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným, LL.M.
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad
III. **Bc. P. K.**, narozen X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Klouda Jestřábovou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. KUOK 135694/2024,

takto:

I. Návrh žalobkyně b), aby na její místo vstoupil do řízení Bc. P. K., narozen X, bytem X, **se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

II. Žaloba se **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Věc se týká nařízení odstranění přístavby skladu, která je součástí rozsáhlého areálu společnosti K. S., s. r. o., nacházejícího se na pozemcích ve společném jmění žalobců a nově také jejich syna. Veškeré pozemky, o nichž se v rozsudku hovoří se nacházejí v k. ú. D.
2. Dne 13. 4. 2018 požádali žalobci o vydání společného souhlasu pro přístavbu skladu na pozemku parc. č. st. X. Magistrát města Prostějova dne 2. 5. 2018 společný souhlas vydal. Na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2018, č. j. 29 A 88/2018-47 [který označil vydání předmětného souhlasu za nezákonný zásah z důvodu, že stavebník v rozporu s § 96 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) nepředložil bezpodmínečný souhlas dotčeného vlastníka sousední nemovitosti s touto stavbou vyjádřený na situačním výkresu] ale následně Magistrát města Prostějova usnesením ze dne 14. 2. 2019 jím vydaný společný souhlas zrušil. Provedením opakovaného stavebního řízení pověřil žalovaný Magistrát města Olomouce (dále „stavební úřad“), který rozhodnutím ze dne 20. 6. 2022 žádost žalobců ze dne 13. 4. 2018 zamítl z důvodu negativního závazného stanoviska orgánu územního plánování. Toto rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2023 a žalobu proti němu směřující zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 5. 2024, č. j. 65 A 22/2023-45 [o kasační stížnosti žalobců je vedeno u Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) řízení pod sp. zn. 8 As 155/2024].
3. Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. SMOL/238476/2023/OS/PS/Mie nařídil žalobcům předmětnou přístavbu, označenou jako „*změna dokončené stavby haly bez č. p./č. e., která je součástí pozemku parc. č. st. XA (zastavěná plocha a nádvoří), k. ú. X, obec X, v podobě přístavby skladu provedené na pozemku parc. č. st. X (zastavěná plocha a nádvoří), k. ú. X, obec X*“, odstranit podle § 129 odst. 5 ve spojení s § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tj. odstranit stavbu provedenou podle rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.
4. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí obsahu podání a přednesů účastníků

Žaloba

5. Žalobci se žalobou (včas rozšířenou podáním ze dne 10. 2. 2025) domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu. V žalobě uplatnili tyto žalobní body:
 - (i) Řízení bylo nezákonně delegováno (k delegaci nebyl žádný důvod) na stavební úřad a žalobci přišli o právo na posouzení věci místně příslušným Magistrátem města Prostějova, a následně v důsledku odlišné příslušnosti soudu bylo porušeno i jejich právo na zákonného soudce. Proti usnesení žalovaného o delegaci věci na stavební úřad ze dne

9. 8. 2023, č. j. KUOK 90061/2023 se žalobci nemohli bránit odvoláním, neboť jim nebylo doručeno.

- (ii) Správní orgány překvapivě učinily předmětem řízení změnu dokončené stavby haly na pozemku parc. č. st. XA, přestože předmětem opakovaného stavebního řízení byla samostatná stavba přístavby skladu na pozemku parc. č. X a přestože žalovaný věděl o zaplnění otvorů v sousední stavbě v souvislosti s procesem vedeným o žádosti o nové rozhodnutí, čímž jakákoli argumentace propojeností staveb padla. Žalobci změnili určení činnosti, ke které je přístavba užívána, a to tak, že je stále užívána jako sklad, avšak nyní pro stavbu rodinné rekreace (soukromou jízďárnu) na pozemku parc. č. XB (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 29 A 51/2022-54). Přístavba je tak drobnou stavbou podle přílohy č. 1 písm. a) bod 1 nového stavebního zákona, která nevyžaduje další povolovací proces, přičemž současně jde o stavbu, která je v souladu s Územním plánem Prostějova (dále „ÚP Prostějov“). Žalovaný měl proto změnit rozhodnutí stavebního úřadu tak, že se odstranění stavby nenařizuje, neboť tato povolení stavebního úřadu nevyžaduje. Žalovaný se s touto argumentací žalobců nevypořádal a také nevysvětlil, z čeho dovozuje funkční propojenost přístavby se sousední halou, ačkoli byla přístavba dříve vyhodnocována jako samostatná stavba, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
- (iii) Podle posudku znalce Ing. arch. D. (společnosti P.-P. s. r. o.) ze dne 15. 12. 2024 je přístavba v souladu s ÚP Prostějov.
- (iv) Žalobci v souladu s rozsudkem NSS ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020-32 požádali o vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu ve věci opakovaného stavebního řízení (které stavební úřad nesprávně zastavil) s ohledem na Změnu č. V. ÚP Prostějov, která vložila na konec bodu 7.1.2. nové písm. d), díky čemuž přístavba splňuje nově přípustné využití plochy, neboť se tento sklad stal postupem doby nezbytným pro prodejnu v přízemí stavby č. p. XC na pozemku parc. X. Žalobci tak činí kroky k tomu, aby přístavba nebyla jen drobnou stavbou nevyžadující povolení, nýbrž aby byla stavbou řádně povolenou, což bude důvod pro obnovu řízení o odstranění stavby. Proto žalobci požádali o přerušení řízení o odstranění stavby, čemuž žalovaný nesprávně nevyhověl.
- (v) Rozhodnutí o nařízení odstranění přístavby „v celém rozsahu“ je nevykonatelné, neboť její střechu tvoří z převážné části stříška, která již byla na sousední hale dříve. Žalobci by tak byli nuceni odstranit i část sousední haly, popř. minimálně provést úpravu zakončení stříšky, čemuž ale mělo předcházet nařízení obnovení původního stavu sousední haly podle § 129 odst. 8 stavebního zákona.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2021, č. j. 7 As 420/2019-31 zdůraznil, že souhlas se změnou užívání stavby podle § 127 stavebního zákona nenahrazuje (dodatečné) povolení stavby samotné či její změny a nelze jím ani překlenout nařízené odstranění stavby a umožnit její další užívání. Žalobci tvrzená změna způsobu užívání stavby nemá podle žalovaného význam pro posouzení toho, zda je konkrétní věc stavbou či nikoli, a nemůže tak mít vliv na posouzení totožnosti stavby. Pokud chtěli žalobci změnit účel užívání stavby, mohli tak učinit v průběhu opakovaného stavebního řízení změnou žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu, což ale neučinili. Proti usnesení ze dne 6. 5. 2021, č. j. KUOK 47767/2021 o delegaci vedení opakovaného řízení na

stavební úřad se žalobci podle žalovaného nebránili odvoláním. Odkaz žalobců na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 207/2020 a argumentace žádostí o nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu jsou podle žalovaného liché, neboť ve věci nebylo zahájeno řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, a tudíž ani vedeno řízení o dodatečném povolení stavby. Námitky proti zastavení řízení o žádosti žalobců o vydání nového rozhodnutí mohou tito uplatnit v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 65 A 106/2024.

7. Dále žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 343/2021-78 uvedl, že ani odkaz žalobců na § 129 odst. 8 stavebního zákona není příslušný, neboť se týká odstraňování nepovolené části stavby. Nadto stavební úřad v podmínkách svého rozhodnutí jasně vymezil rozsah odstranění i nutnost uvedení pozemku a stavby haly do původního stavu. Námitka souladu přístavby s ÚP Prostějov je podle žalovaného v daném řízení bezpředmětná, uplatněna mohla být v opakovaném stavebním řízení, a nadto posouzení souladu stavby s územně plánovací dokumentací je právní otázkou, jejíž posouzení přísluší orgánům územního plánování a stavebním úřadům, nikoli znalci. Posuzovaný záměr byl hodnocen závazným i potvrzujícím závazným stanoviskem orgánů územního plánování, s jejichž závěry se žalovaný ztotožňuje a jsou pro něj závazné.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení II.

8. M. Z. nejprve v podání ze dne 7. 2. 2025 obšírně zdůvodnila své právo vystupovat v soudním řízení jako osoba na řízení zúčastněná. Uvedla, že byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a že je vlastníkem nemovitých věcí přímo sousedících s areálem společnosti K. S. s. r. o., a to pozemku parc. č. st. XD, jehož součástí ke stavba rodinného domu č. p. XE, a zahrady na pozemku parc. č. XF, přičemž předmětná nelegální přístavba, vzdálená cca 2 m od jejích pozemků, snižuje pohodu jejího bydlení, neboť slouží rušivé výrobě uvedené společnosti, která tak zejména hlukem souvisejícím s výrobou, prašností, omezením soukromí, vysokou dopravní zátěží okolí a snížením kvality mikroklimatu snižuje kvalitu života na okolních pozemcích. Současně bude dle svého tvrzení dotčena na svých právech i samotným odstraňováním předmětné přístavby, jež bude generovat hluk, prach a dopravu.
9. Následným podáním ze dne 24. 2. 2025 se osoba zúčastněná na řízení II. vyjádřila k žalobci předloženému znaleckému posudku. Zdůraznila nemožnost posouzení právních otázek znalcem, absenci řádného zdůvodnění zadaných otázek, ignorování vazby na okolní zástavbu, rezignaci na snahu o zachování hodnot území argumentem, že s ohledem na stávající zastavěnost areálu obřemi halami již předmětná přístavba o nic moc hodnotnou domamyslickou náves nezničí, jakož i nevypořádání se s argumentací negativních závazných stanovisek orgánů územního plánování a nepravdivost tvrzení o tom, že by Změna č. 5 ÚP Prostějov umožnila posoudit přístavbu odlišně.
10. Konečně podáním ze dne 10. 3. 2025 se osoba zúčastněná na řízení II. vyjádřila k samotné žalobě, kterou by měl soud podle ní zamítnout. Předmětná přístavba není podle ní drobnou stavbou ve smyslu přílohy č. 1 nového stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu pro podnikatelskou činnost a není splněna ani podmínka odst. 1 písm. a) bodu 1 přílohy č. 1 k novému stavebnímu zákonu, aby plocha části pozemku schopná vsakovat dešťové vody po jejím umístění byla nejméně 50 % z celkové plochy pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci. Dále zdůraznila, že předmětný objekt byl povolen jako „přístavba“ zejména proto, že jej tak sami žalobci nazvali a nechali si navrhnout. Až po

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

účinnost nového stavebního zákona podle ní začali žalobci účelově tvrdit, že se jedná o stavbu samostatnou, stále se však jedná o přístavbu (jakožto jeden ze způsobů, jakým lze provést změnu stavby), neboť byla přistavěna k hale nacházející se na pozemku parc. č. st. XA a byla a stále je s touto halou stavebnětechnicky, provozně a funkčně propojena. Osoba zúčastněná na řízení II. poukázala na skutečnost, že žalobci souběžně v několika probíhajících řízeních a žalobách vzájemně rozporně tvrdí, že přístavba slouží buď jako přístavba skladu pro potřeby společnosti K. S. s. r. o., nebo jako sklad pro krytou jízďárnu na pozemku parc. č. st. XB (nesprávně označovanou za stavbu pro rodinnou rekreaci) a jako nezbytný sklad prodejny v administrativní budově č. p. XC. Dále poukázala na snahu žalobců zahltit soudy množstvím žalob ve snaze je přimět jim vyhovět, aby se zahlcení vyhnuly. Účelová je podle ní i snaha žalobců docílit toho, aby správní orgány a soudy posuzovaly přístavbu samostatně a nikoli ve spojení se stavbou, k níž je přistavěna, což by podle ní mohlo vést k obejití požadavků stavebního zákona i územního plánu. Ať již ale podle ní tvrdí žalobci o účelu přístavby cokoli, v každém případě je třeba dojít k závěru o nutnosti jejího odstranění. Tvrzení žalobců, že zazdili otvor mezi přístavbou a původní stavbou skladu a že o tom žalovaný věděl, není podle osoby na řízení zúčastněné II. prokázané a je třeba vycházet z toho, že jsou tyto stavby stále propojeny.

Jednání soudu

11. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Za novou skutečnost související s námitkou nezákonné delegace označili žalobci vyjádření úřední osoby stavebního úřadu, Ing. M., při kontrolní prohlídce uskutečněné v den předcházející jednání soudu o tom, že přestože stavební úřad již dříve vyjadřoval přesvědčení o své podjatosti, žalovaný rozhodl vždy o tom, že je stavební úřad k vedení řízení příslušný. Žalovaný v této souvislosti nejprve připomněl, že v případě usnesení o delegaci má účinky doručení jeho vyvěšení na úřední desce, nikoli případné doručení účastníkům, dále uvedl, že neeviduje žádné vyjádření stavebního úřadu o jeho podjatosti, přičemž zdůraznil, že jednotlivý úředník ani případně vedoucí příslušného odboru není k takovému vyjádření kompetentní, a dále poukázal na skutečnost, že nedostatek místní příslušnosti nezpůsobuje sám o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí.
12. Osoba zúčastněná na řízení II. při jednání upozornila na skutečnost, že aktuálně došlo ke změně vlastnického práva k pozemku parc. č. st. XA, který žalobci darovali svému synovi, načež navrhla, aby soud žalobu odmítl pro absenci aktivní legitimace dosavadních žalobců.

Návrh žalobkyně b) na změnu v osobě žalobce

13. Po jednání soudu žalobkyně b) podáním ze dne 23. 4. 2025 navrhla, aby soud za přiměřeného použití § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“) připustil její procesní záměnu za nového nabyvatele pozemku parc. č. st. XA, Bc. P. K., který s tímto postupem souhlasí. Současně navrhla, aby s ní soud dále jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení s ohledem na skutečnost, že má ve svém společném jmění manželů pozemek parc. č. st. X, jehož součástí je předmětná přístavba.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Návrh na změnu v osobě žalobkyně b)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky pro to, aby vyhověl návrhu žalobkyně b) na změnu v její osobě.
16. Podle § 107a odst. 1 o. s. ř. *má-li žalobce za to, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde, může dříve, než soud o věci rozhodne, navrhnout, aby nabyvatel práva nebo povinnosti, popřípadě ten, kdo převzal výkon vlastnického práva k majetku, o nějž v řízení jde, vstoupil do řízení na místo dosavadního účastníka; to neplatí v případech uvedených v § 107. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení soud návrhu usnesením vyhoví, jestliže se prokáže, že po zahájení řízení nastala právní skutečnost uvedená v odstavci 1, a jestliže s tím souhlasí ten, kdo má vstoupit na místo žalobce; souhlas žalovaného nebo toho, kdo má vstoupit na jeho místo, se nevyžaduje. Právní účinky spojené s podáním žaloby zůstávají zachovány.*
17. Podle § 64 s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.*
18. Předně je nutno uvést, že žaloba se týká soudního přezkumu rozhodnutí, které se vztahuje k dotčeným nemovitostem (rozhodnutí *in rem*), nikoli přímo a výlučně k osobám žalobců. Aktivní legitimace žalobce v takovém soudním řízení je tudíž neoddělitelně spjata s vlastnickým právem k nemovitosti, jejíž odstranění se týká, a proto dojde-li po zahájení soudního ke změně v osobě vlastníka, je změna v osobě žalobce postupem podle citovaného § 107a o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. přípustná. Postupem popsáním v citovaném ustanovení je tak možné řešit situaci, kdy v důsledku singulární sukcese během soudního řízení žalobci nadále nesvědčí hmotné právo, s nímž je spjata jeho aktivní legitimace. Důkazní břemeno o tom, že skutečnost předvídaná § 107a odst. 1 o. s. ř. skutečně nastala, nese žalobce, který takový postup navrhuje.
19. V posuzované věci ale dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně b) neprokázala, že by po zahájení řízení nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod nebo přechod práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde ve smyslu citovaného § 107a odst. 1 o. s. ř., tj. že by došlo k tzv. singulární sukcesi. Mezi účastníky je nesporné, že předmětná přístavba byla vybudována po 1. 1. 2014, tj. za účinnosti nového občanského zákoníku, a tudíž se na ni vztahuje jím zavedená zásada *superficies solo cedit* (§ 506 odst. 1 nového občanského zákoníku), tj. že stavba je součástí pozemku a nikoli samostatnou věcí v právním smyslu. Přístavba, jejíž odstranění bylo rozhodnutím stavebního úřadu nařízeno, je vybudována výlučně na pozemku parc. č. st. X, a tudíž je jeho součástí. V soudním řízení bylo sice darovací smlouvou a výpisem z katastru nemovitostí prokázáno, že po jeho zahájení (žaloba byla soudu doručena dne 27. 12. 2024) došlo, a to s právními účinky zápisu ke dni 21. 3. 2025, k převodu vlastnického práva žalobců k pozemkům parc. č. st. XA, st. XA a st. XG na jejich syna, Bc. P. K., avšak přístavba, jejíž odstranění bylo napadeným rozhodnutím (resp. prvostupňovým rozhodnutím) nařízeno, se nesporně nachází na pozemku parc. č. st. X, který ale, jak bylo v řízení prokázáno výpisem z katastru nemovitostí, pořízeným dne 24. 4. 2025, žádnou změnou v osobě vlastníka dotčen nebyl.
20. Současně nelze souhlasit s právním názorem osoby zúčastněné na řízení II., že má předmětná přístavba právní povahu tzv. přestavku. Podle § 1087 odst. 1 nového občanského zákoníku *zasahuje-li trvalá stavba zřízená na vlastním pozemku jen malou částí na malou část cizího pozemku, stane se část pozemku zastavěného přestavkem vlastnictvím zřizovatele stavby; to*

neplatí, nestavěl-li zřizovatel stavby v dobré víře. Citované ustanovení tedy výslovně vyžaduje, aby stavebník zasáhl stavbou do objektivně *cizího* pozemku, a tedy nikoliv pouze do svého pozemku vedlejšího. Pokud vlastník dvou sousedních parcel zasáhne stavbou na druhý svůj pozemek, o přestavek nepůjde – shodně viz JANOUSEK, Michal. § 1087 [Přestavek]. In: PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. Občanský zákoník. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024. V posuzované věci je však nesporné, že pozemek parc. č. st. XA, jehož součástí je stavba skladu, i pozemek parc. č. st. X, jehož součástí je přístavba, byly v době realizace přístavby ve vlastnictví týchž vlastníků (žalobců). Posouzení přístavby jako přestavku je tudíž apriori vyloučeno.

21. Lze tak uzavřít, že k postupu podle § 107a o. s. ř. nebyly splněny podmínky, a proto soud návrh žalobkyně b) výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
22. Současně nicméně dospěl krajský soud k závěru, že Bc. P. K., jakožto nový nabyvatel pozemku parc. č. st. XA, který s pozemkem parc. č. st. X, na němž se nachází předmětná přístavba, bezprostředně sousedí, by mohl být odstraňováním předmětné přístavby (zejm. imisemi vzniklými v souvislosti s bouracími pracemi) dotčen na svém vlastnickém právu, a tudíž jej zahrnul do okruhu osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. S ohledem na doložený souhlas Bc. P. K. se svým vstupem do řízení a na skutečnost, že tento je zastoupen týmhž právním zástupcem jako žalobci, a tudíž byl prokazatelně obeznámen se stavem řízení i obsahem podání účastníků, neshledal soud důvod Bc. K. před vyhlášením rozsudku znovu všechny písemnosti doručovat.

Nutná delegace

23. Dále se soud zabýval namítanou procesní vadou v podobě nesplnění podmínek pro delegaci věci stavebnímu úřadu.
24. Podle § 131 odst. 4 správního řádu *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen „kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.*
25. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že usnesením ze dne 9. 8. 2023, č. j. KUOK 90061/2023 pověřil žalovaný podle citovaného § 131 odst. 4 správního řádu zahájením a provedením řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. e) a § 129 odst. 5 stavebního zákona ve věci předmětné přístavby stavební úřad. V odůvodnění tohoto usnesení žalovaný předně uvedl, že stavební úřad byl již předtím usnesením ze dne 6. 5. 2021, č. j. KUOK 47767/2021 pověřen provedením opakovaného stavebního řízení. Dále uvedl, že řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 5 stavebního zákona sice automaticky navazuje na opakované stavební řízení, jehož výsledkem je zamítnutí žádosti o povolení stavby, avšak jedná se o řízení samostatné, a tudíž bylo třeba o delegaci věci rozhodnout opakovaně. K samotnému důvodu delegace žalovaný uvedl, že o ní rozhodl „z důvodu podjatosti vedoucího Odboru stavebního úřadu Magistrátu města Prostějova Ing. J. K., která byla již několikrát v souvislosti s pravděpodobnými účastníky řízení M. Z. a Ing. arch. J. Z. v předchozích řízeních shledána, a kterou shledává Odbor SR KÚOK i v tomto případě“. Dále žalovaný dodal, že na Magistrátu města Prostějova není možné určit jinou oprávněnou úřední osobu, která by předmětné řízení provedla. Následně s odkazem na závěry poradního sboru Ministra vnitra č. 166 ze dne 18. 1. 2019 pak žalovaný uvedl, že si je vědom skutečnosti, že podmínkou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vyloučení všech úředníků příslušného úřadu podle § 14 odst. 5 správního řádu je nemožnost určit jinou úřední osobu, byť by nebyla z téhož odboru, nicméně by splňovala podmínky odborné způsobilosti podle § 13a stavebního zákona, avšak i tyto úřední osoby Magistrátu města Prostějova se podle žalovaného v předchozích řízeních prohlásily za podjaté z důvodu vedení soudních sporů anebo z důvodu rodinných vazeb. Závěrem pak ještě žalovaný uvedl, že při oznamování tohoto usnesení postupoval v souladu s § 131 odst. 7 věty druhé správního řádu a oznámil jej vyvěšením na úřední desce žalovaného, neboť předmětné řízení dosud nemá stanovený okruh účastníků, a tudíž doručení veřejnou vyhláškou působí vůči všem potenciálním účastníkům.

26. Žalobci v žalobě namítli, že k uvedené delegaci nebyl důvod, resp. že takovým důvodem nemůže být skutečnost, že Magistrát města Prostějova kdysi jednou odmítl poskytnout Ing. arch. Z. poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Podle krajského soudu tím ale žalobci nezpochybnili to, že vydání usnesení o delegaci předcházelo vyloučení vedoucího stavebního odboru Magistrátu města Prostějova, Ing. Košťála, a tím i všech úředních osob daného odboru, tj. nezpochybnili samotné naplnění podmínek pro aplikaci § 131 odst. 4 správního řádu.
27. Krajský soud však zejména neshledal důvod se namítanou procesní vadou podrobněji zabývat, neboť podle ustálené judikatury platí, že každá zjištěná vada správního řízení nemusí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí, neboť je v kontextu § 65 odst. 1 s. ř. s. vždy třeba zkoumat, zda mohl být v důsledku porušení procesních předpisů žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Otázka důsledků rozhodnutí věci místně nepřislušným správním orgánem byla opakovaně řešena judikaturou správních soudů. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, vyplývá, že takové pochybení nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má podle NSS za cíl přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. V rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69 pak NSS uvedl, že *„pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, je vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“* Shodně pak uvažoval NSS i v rozsudku ze dne 17. 12. 2024, č. j. 9 As 184/2024-163, č. 4660/2025 Sb. NSS, odst. 75 a násl.
28. V duchu citované judikatury, s jejímž závěry se ztotožňuje, se proto krajský soud zabýval možným vlivem případného nedostatku místní příslušnosti stavebního úřadu na zákonnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že v projednávané věci by delegace věci bez splnění podmínek § 131 odst. 4 správního řádu nemohla bez dalšího, tj. bez přistoupení jiné závažné okolnosti způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tento závěr je přitom umocněn i tím, že soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobci v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu (jehož vydání bylo prvním úkonem v předmětném řízení)

nezákonnost delegace nenamítli a, jak je soudu známo z vlastní rozhodovací činnosti, nenamítali ji ani v předcházejícím opakovaném stavebním řízení, ba ani v soudním řízení ve věci sp. zn. 65 A 22/2023, v němž žalobci proti výsledku opakovaného stavebního řízení brojili, ačkoli skutečnosti, pro které měla být delegace podle žalobců nezákonnou, zřetelně existovaly již v době, kdy tato správní a soudní řízení probíhala.

29. Podstatou práva na zákonného soudce je právo účastníka řízení, aby v jeho věci rozhodoval soudce určený na základě předem jasně stanovených pravidel. K porušení tohoto práva v posuzované věci v žádném případě nedošlo a žalobci ani netvrdí opak. Právo na zákonného soudce nelze interpretovat způsobem, který činí žalobci, tj. že by k jeho porušení mohlo dojít jako důsledek jimi popsané vady, k níž mělo dojít v řízení před správními orgány.
30. Námitku podjatosti stavebního úřadu, který ve věci rozhodoval, vyhodnotil soud jako opožděný, a tudíž nepřipustný žalobní bod, neboť jej žalobci uplatnili v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. až po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí, v níž lze žalobu o dosud neuplatněné žalobní body rozšířit. Jakkoli tato žalobní námitka, stejně jako námitka nezákonné delegace, souvisí s určením, který správní orgán měl ve věci rozhodnout, jedná se o námitku obsahově odlišnou, a tudíž ji nelze považovat za pouhé rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu nezákonné delegace. Z uvedeného důvodu soud také neprovedl důkaz žádostí stavebního úřadu o vrácení věci zákonnému (věcně a místně příslušnému) správnímu orgánu ze dne 3. 4. 2025 ani nevyslechl žalobci navrženého svědka Ing. M.

Předmět řízení o nařízení odstranění stavby

31. Podle § 129 odst. 5 stavebního zákona *u stavby podle odstavce 1 písm. e) vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby.*
32. Krajský soud předně uvádí, že poslední věta citovaného ustanovení neposkytuje stavebnímu úřadu žádný prostor pro správní úvahu o tom, zda v konkrétní věci odstranění stavby nařídí či nikoli. Není-li stavba, která pozbyla stavební povolení, povolena v opakovaném stavebním řízení stavební úřad musí naříditi její odstranění.
33. Podle žalobců správní orgány překvapivě učinily předmětem řízení změnu dokončené stavby haly na pozemku parc. č. st. XA, přestože předmětem opakovaného stavebního řízení byla samostatná stavba přístavby skladu na pozemku parc. č. X a přestože žalovaný věděl o zaplnění otvorů v sousední stavbě v souvislosti s procesem vedeným o žádosti o nové rozhodnutí, čímž jakákoli argumentace propojeností staveb padla.
34. Tato námitka je podle krajského soudu lichá. Předně žalobci neuvedli, jaké pro ně nepříznivé procesní důsledky mělo jimi tvrzené vedení řízení o jiném předmětu vyvolat a zasáhnout do jejich veřejných subjektivních práv. Krajský soud však nesouhlasí ani s tím, že by se předměty řízení o nařízení odstranění stavby a jemu předcházejícího opakovaného stavebního řízení odlišovaly. Podle obsahu správního spisu žalobci podáním ze dne 13. 4. 2018 oznámili Magistrátu města Prostějova záměr stavby *Přístavba skladu k západní obvodové stěně výrobního objektu* na pozemcích parc. č. st. X a st. XA v k. ú. X, obec X. O takto

samotnými žalobci vymezené stavbě se pak opakované stavební řízení vedlo a ukončeno bylo rozhodnutím, jímž stavební úřad žádost žalobců zamítl. Žalobcům lze sice přisvědčit, že stavební úřad v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2021, č. j. SMOL/021132/2021/OS/PS/Mie, neoznačoval předmětnou přístavbu výslovně jako změnu dokončené stavby skladu na pozemku parc. č. st. XA, nelze jim však přisvědčit v tom, že by byla kýmkoli, tj. žalobci samotnými či stavebním úřadem, považována a hodnocena tato přístavba jako stavba samostatná. V navazujícím odstraňovacím řízení pak stavební úřad i žalovaný zcela v souladu s uvedeným označením kvalifikovali předmětnou přístavbu jako jednu z forem změny stavby před dokončením ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, podle něhož je změnou dokončené stavby *přístavba*, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Tento závěr však nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jak žalobci tvrdí. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí uvedl, že o dosavadním stavebním a funkčním propojení přístavby se skladem na pozemku parc. č. st. XA svědčí i skutečnost, že se sami žalobci snaží nyní docílit vydání nového rozhodnutí právě s poukazováním na nové stavební úpravy v podobě zazdění stavebních otvorů, které obě stavby propojují. Tato úvaha, byť kusá, je podle krajského soudu zcela logická, a žalobci její správnost v žalobě nerozpороvali.

35. Podle krajského soudu je pro posouzení věci stěžejní skutečnost, že o totožnosti předmětu obou řízení nemůže být a není pochyb. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil a z vlastní rozhodovací činnosti je mu známo, že žalobci se před i po zahájení opakovaného stavebního řízení pokusili legalizovat předmětnou přístavbu pomocí institutu dodatečného povolení stavby. Řízení o žádosti žalobců o dodatečné povolení této stavby ale stavební úřad usnesením ze dne 18. 4. 2023, č. j. SMOL/120754/2023/OS/PS/Mie zastavil, protože žádost shledal zjevně právně nepřipustnou podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Stavební úřad uvedl, že se již stavbou skladu na pozemku parc. č. st. X zabýval v opakovaném stavebním řízení a také, že nebylo vedeno řízení o odstranění stavby, v jehož rámci by bylo možné řízení o dodatečném povolení stavby vést. Odvolání žalobců proti uvedenému usnesení zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2023, č. j. KUOK 88207/2023. Následně podali žalobci žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 15. 5. 2024, č. j. 65 A 78/2023-35.

36. V odst. 14 a 15 uvedeného rozsudku krajský soud uvedl:

„S žalobci nelze souhlasit v tom, že by předmětem žádosti o dodatečné povolení stavby podané v lednu 2023 byla stavba odlišná od té, která byla předmětem opakovaného řízení. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Jak tvrdí sami žalobci, z hlediska stavebně technického se pořád jedná o tutéž stavbu. Zůstala tedy zachována totožnost stavebního díla. Dle tvrzení žalobců se změnil toliko způsob jejího užívání. Ten však nemá význam pro posouzení toho, zda je konkrétní věc stavbou či nikoliv. Proto nemůže mít jeho změna vliv ani na totožnost stavby. Jinak řečeno, změna užívání stavby neznamená, že se jedná o novou stavbu odlišnou od té s původním účelem užívání.

V této věci, jak tedy správně uvedl žalovaný, stavba skladu na pozemku parc. č. st. X disponovala povolením, a to souhlasem Magistrátu města Prostějov ze dne 2. 5. 2018, který však byl v důsledku shora zmíněného rozsudku Krajského soudu v Brně zrušen. Terminologií stavebního zákona se tak jedná o stavbu provedenou podle opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

Správní orgány tedy správně vedly opakované stavební řízení ve smyslu odst. 5 téhož ustanovení, a nikoliv řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, v jehož rámci by mohli žalobci požádat o dodatečné povolení stavby. To by mohl vést stavební úřad pouze tehdy, pokud by žalobci realizovali stavbu skladu bez patřičného povolení či opatření, resp. v rozporu s nimi. Zákonné podmínky míří na stavebně technické provedení stavby bez povolení či v rozporu s ním. Účel užívání stavby je v tomto směru irrelevantní.“

37. Na citovaném závěru krajský soud setrvává. Není žádných pochyb o tom, že předmětem opakovaného stavebního řízení a řízení o nařízení odstranění stavby byla tatáž stavba, nazývaná přístavbou skladu. Zda žalobci fakticky předmětnou přístavbu využívají jako rozšíření skladu (na pozemku parc. č. st. XA) pro společnost K. S. s. r. o., sklad pro prodejnu č. p. XC na pozemku parc. č. X nebo sklad pro potřeby jízďárny na pozemku parc. č. st. XB (což skutečně žalobci paralelně v různých řízeních souběžně tvrdí), považuje soud za nerozhodné. Tato stavba nebyla pravomocně povolena v opakovaném stavebním řízení, a tudíž byl stavební úřad povinen nařídit její odstranění.
38. Jako nadbytečné tudíž krajský soud neprovedl žalobci navrhované důkazy fotografiemi zachycujícími stav propojení předmětné přístavby a stavby skladu na pozemku par. č. st. XA, neboť na zcela správném závěru žalovaného, že předmětná přístavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení, a tudíž byly bez dalšího splněny podmínky pro nařízení jejího odstranění, by zjištění o tom, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly tyto dvě stavby stavebně technicky propojeny, nemohlo ničeho změnit.
39. Stejně jako ve věci sp. zn. 65 A 78/2023 není ani v této věci přiléhavý odkaz žalobců na rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2022, č. j. 9 As 207/2020-32, v němž tento řešil otázku, zda je možné v řízení o dodatečném povolení stavby možné vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu a zda takové nové rozhodnutí může při dodržení podmínek § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu sloužit jako důvod pro obnovu řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. V nyní posuzované věci ale nebylo řízení o dodatečném povolení stavby vůbec vedeno.
40. Závěry, které vyslovil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 29 A 51/2022-54, nejsou pro posouzení důvodnosti této žaloby nijak přínosné. Krajský soud toliko vyhověl žalobě žalobce a) a určil, že vydání sdělení Magistrátu města Prostějova ze dne 7. 3. 2022, č. j. PVMU 22376/2022 61, sp. zn. SÚ/302/2022-Bou, je nezákonným zásahem, přičemž tamní žalovaný tímto sdělením nevyhověl žalobcově žádosti o změnu zápisu dokončené stavby do Registru územní identifikace, adres a nemovitostí registru RÚIAN, v níž tento žádal o změnu zápisu stavby „Krytá soukromá jízďárna pro koně“, která je součástí pozemku parc. č. st. XB, kde bylo jako způsob využití uvedeno „jiná stavba“, a to tak, aby její způsob využití byl souladný se skutečným stavem, tedy aby byla zapsána jako „stavba pro rodinnou rekreaci“.

Znalecký posudek

41. Žalobci dále v žalobě namítali nesprávnost právního závěru stavebního úřadu, že přístavba je v rozporu s ÚP Prostějov. Tento žalobní bod však považuje krajský soud za lichý, neboť otázkou souladu přístavby s ÚP Prostějov se stavební úřad v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vůbec nezabýval, jelikož tato vůbec nebyla předmětem jeho posuzování. Stejně tak se jí následně nezabýval ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Otázka souladu přístavby s ÚP Prostějov byla součástí okruhu otázek, které řešil stavební úřad v opakovaném stavebním řízení, jež řízení odstraňovacímu předcházelo. V řízení o

odstranění stavby již řešil stavební úřad pouze to, zda stavba byla v opakovaném stavebním řízení povolena či nikoli. Pokud měli žalobci v úmyslu rozporovat správnost závěrů nesouhlasných stanovisek orgánů územního plánování s přístavbou, jež byla klíčovým podkladem rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného v opakovaném stavebním řízení, měli prostor uplatnit své námitky v tomto opakovaném řízení, popř. následně v žalobě, kterou proti rozhodnutí žalovaného podali. Pouze v tomto řízení by se tak soud mohl případně zabývat posudkem znalce Ing. arch. D. (společnosti P.-P. s. r. o.) ze dne 15. 12. 2024, č. 082/2024. V nyní posuzované věci však krajský soud návrh žalobců na provedení tohoto důkazu zamítl, neboť nemohl sloužit k prokázání skutečností relevantních pro posouzení této věci.

Nepřerušení odvolacího řízení kvůli žádosti žalobců o nové rozhodnutí

42. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8. 9. 2023 postoupil stavební úřad spis s odvoláním proti svému rozhodnutí k vyřízení žalovanému. Žalovaný následně odvolací řízení usnesením ze dne 25. 9. 2023, č. j. KUOK 107791/2023, přerušil do vydání rozsudku zdejší soudem ve věci sp. zn. 65 A 22/2023. Toto usnesení ale rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024, č. j. MMR-749/2024-83 zrušilo Ministerstvo pro místní rozvoj pro absenci souhlasu společnosti EG.D. a. s., jakožto účastníka řízení. Žalovaný následně usnesením ze dne 29. 1. 2024, č. j. KUOK 13211/2024, znovu řízení přerušil do vydání rozsudku zdejší soudem ve věci sp. zn. 65 A 22/2023. Písemností ze dne 24. 6. 2024 oznámil žalovaný, že v řízení bude pokračovat, neboť zdejší soud již ve věci rozsudkem ze dne 30. 5. 2024, sp. zn. 65 A 22/2023-45. Usnesením ze dne 18. 7. 2024, č. j. KUOK 79507/2024 však žalovaný znovu odvolací řízení na žádost žalobců přerušil, a to do pravomocného rozhodnutí o žádosti žalobců ze dne 28. 6. 2024 o vydání nového rozhodnutí. I toto usnesení ale Ministerstvo pro místní rozvoj svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2024, č. j. MMR-70405/2024-83 zrušilo, a to s odůvodněním, že pro přerušení řízení nebyly splněny podmínky, neboť je mu jednak známo, že stavební úřad již usnesením ze dne 3. 9. 2024, č. j. SMOL/355990/2024/Os/OP/Tic řízení o žádosti žalobců o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu zastavil, a současně s odkazem na závěry rozsudku NSS ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020-32, vysvětlil, že samotné podání žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci opakovaného stavebního řízení není důvodem pro přerušení řízení o odstranění stavby a zmínil možnost obnovy řízení o nařízení odstranění stavby v případech, kdy by bylo nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu v opakovaném stavebním řízení skutečně vydáno. Rovněž ministerstvo poukázalo na skutečnost, že případné řízení o vydání nového rozhodnutí by se vedlo o původní žádosti, avšak zatímco v původní žádosti označovali žalobci přístavbu na pozemku parc. č. st. X jako přístavbu skladu na pozemku parc. č. st. XA, v žádosti o vydání nového rozhodnutí tvrdí, že po Změně č. V. ÚP Prostějov je předmětná přístavba skladem pro prodejnu v přízemí stavby č. p. XC na pozemku parc. č. st. X. Po vrácení věci pak žalovaný usnesením ze dne 18. 11. 2024, č. j. KUOK 130434/2024 žádosti žalobců o přerušení odvolacího řízení podle § 64 odst. 3 správního řádu nevyhověl s odkazem na argumentaci ministerstva. Následně 4. 12. 2024 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
43. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný (viz str. 7) ještě doplnil, že je mu z úřední činnosti známo, že rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. KUOK 132427/2024 již sám zamítl odvolání žalobců proti výše zmíněnému usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení ze dne 3. 9. 2024.
44. Z vlastní rozhodovací činnosti je zdejšímu soudu známo, že proti posledně zmíněnému rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024 podali žalobci dne 27. 12. 2024 žalobu, která je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vedena pod sp. zn. 65 A 106/2024, v níž tito sami uvedli, že jim bylo uvedené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 25. 11. 2024. O této žalobě soud dosud nerozhodl.

45. Z uvedeného shrnutí je zcela zřejmé, že ani pokud by žalovaný neposoudil žádost žalobců o přerušení odvolacího řízení v souladu se zákonem, nemohlo by tímto postupem dojít k zásahu do práv žalobců, neboť tito se svou žádostí domáhali toho, aby žalovaný přerušil odvolací řízení do právní moci rozhodnutí o jejich žádosti ze dne 28. 6. 2024 o vydání nového rozhodnutí v opakovaném stavebním řízení, přičemž toto řízení bylo pravomocně (25. 11. 2024) skončeno. Ačkoli tedy žalovaný žádosti žalobců nevyhověl, fakticky postupoval v souladu s ní, neboť ve věci nařízení odstranění stavby vydal (žalobou napadené) rozhodnutí až po právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o nové rozhodnutí povolovací.
46. Pouze nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvádí, že žalovaný podle jeho názoru správně (analogicky) aplikoval na posuzovaný případ závěry vyplývající z rozsudku NSS sp. zn. 9 As 207/2020 a že k přerušení odvolacího řízení tak vskutku nebyly splněny podmínky. Námitky proti zastavení řízení o žádosti o vydání nového povolovacího rozhodnutí mohli žalobci uplatnit v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 65 A 106/2024, což také učinili.

Nevykonatelnost rozhodnutí stavebního úřadu

47. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že stavební úřad stanovil ve svém rozhodnutí dvě podmínky, které musí být při odstraňování stavby dodrženy. Podmínku č. 2 přitom formuloval takto: „*Přístavba skladu musí být odstraněna v celém rozsahu, včetně základových konstrukcí tak, že pozemek po odstranění přístavby skladu bude uveden do stavu, ve kterém byl před realizací přístavby skladu a stávající stavba haly bude uvedena do stavu tak, jak byla povolena stavebním úřadem dle stavebním úřadem poslední ověřené projektové dokumentace.*“
48. Citovaná formulace tak zcela vyvrací důvodnost posledního žalobního bodu, jímž žalobci namítali nevykonatelnost rozhodnutí stavebního úřadu, které je nenutí, jak tito tvrdí, odstraňovat ty části skladu na pozemku parc. č. st. XA (stříšku), které byly postaveny dříve než předmětná přístavba. Naopak, stavební úřad uložil žalobcům, aby uvedli nejen pozemek, ale i stavbu haly do původního stavu, tj. do stavu dle poslední ověřené projektové dokumentace, podle níž byla stavba skladu povolena.
49. Přílehlavý tak není ani odkaz žalobců na § 129 odst. 8 stavebního zákona, podle něhož *pokud je třeba nařídit obnovení předcházejícího stavu stavby, u které byly bez stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu anebo v rozporu s ním provedeny stavební úpravy spočívající v odstranění některé části stavby, postupuje stavební úřad podle odstavců 2 a 3 přiměřeně*. Změna stavby, jejíž odstranění bylo žalobcům nařízeno, totiž nespočívala v tom, že by žalobci odstranili nějakou část skladu na pozemku parc. č. st. XA, nýbrž v tom, že k tomuto skladu realizovali na pozemku parc. č. st. X přístavbu.

IV. Závěr a náklady řízení

50. Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu výrokem II. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem III. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

52. Výrokem IV. rozhodl soud o nákladech osob zúčastněných na řízení, jež mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, k čemuž ale v souzené věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 24. dubna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu